

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 297

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 noiembrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ȘI HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 125 din 5 decembrie 1995	1-2	Decizia nr. 92 din 11 septembrie 1996	6
Decizia nr. 111 din 8 octombrie 1996	2-4	★ ★ ★	
★		Hotărârea nr. 75 din 12 noiembrie 1996	7
Decizia nr. 29 din 13 martie 1996	4-5	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 126 din 22 octombrie 1996	5	1.184. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 23/1991 privind înființarea Regiei Autonome a Petrolului „Petrom” București.....	8
★			

DECIZII ȘI HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 125*) din 5 decembrie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Deleanu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Judecătoria Bacău, prin Încheierea din 13 februarie 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 10 din Legea nr. 26/1976, precum și a art. 9 lit. a), a art. 17 lit. c) și a art. 41 alin. 2 din Decretul nr. 367/1971, invocată de inculpatul Gânguț Gheorghe în Dosarul nr. 14.855/1994.

Prin excepție, inculpatul a susținut că prevederile art. 9 lit. a), ale art. 17 lit. c) și ale art. 41 alin. 2 din Decretul nr. 367/1971, precum și dispozițiile art. 10 din Legea nr. 26/1976 sunt neconstituționale, fiind deci implicit abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece contravin prevederilor art. 37 din legea fundamentală privind dreptul la asociere.

Exprimându-și opinia, judecătoria apreciază că excepția nu este întemeiată, deoarece dispozițiile criticate sub aspectul constituționalității nu contravin prevederilor Constituției și nici nu sunt abrogate implicit prin art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate sub aspectul constituționalității, raportate la prevederile Constituției, precum și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1, 3 și 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

Din încheierea de sesizare rezultă că Gânguț Gheorghe a fost trimis în judecată prin Rechizitoriul nr. 3.911/P/1994, al Parchetului de pe lângă Judecătoria Bacău, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 279 alin. 2 din Codul penal, care incriminează nedepunerea armei sau a

*) Vezi vederea și Decizia Curții Constituționale nr. 111 din 8 octombrie 1996, publicată la pag. 2.

muniției în termenul fixat de lege la organul competent, de către cel cărui i s-a respins cererea de prelungire a valabilității permisului. În sarcina inculpatului s-a reținut că, după excluderea sa din cadrul A.J.V.P.S. Bacău, acesta a refuzat să depună, la termenul fixat, arma de vânătoare la organele competente.

În legătură cu excepția invocată, se constată că, prin Decizia nr. 29 din 29 martie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 118 din 21 noiembrie 1995, Curtea a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și 17 din Decretul nr. 367/1971. S-a reținut, în esență, că indiferent de faptul că pot deține arme de vânătoare numai membrii A.G.V.P.S., așa cum prevede art. 9 lit. a) și art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, sau că pot deține o asemenea armă și vânătorii din alte asociații, obligația de predare a armei, după retragerea permisului, subsistă, astfel încât refuzul de a preda arma cade sub incidența legii penale. Totodată, s-a reținut că excepțiile invocate nu privesc nici una dintre dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei — cei trei inculpați care au invocat excepția fuseseră trimiși în judecată în baza art. 279 alin. 2 din Codul penal — ca și în speța de față —, astfel încât ele sunt irelevante pentru soluționarea dosarului de către instanța judecătorească, în sensul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Inculpații, după îndeplinirea obligației de predare, puteau contesta în fața instanțelor judecătorești măsura de retragere a permisului, evitând astfel încălcarea legii penale.

De asemenea, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 41 alin. 2 lit. a) din Decretul nr. 367/1971, se reține că aceste prevederi au mai făcut obiectul controlului Curții, care, prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993, definitivă prin nerecurare, a respins ca vădit nefondată excepția.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, precum și pe cele ale art. 9 lit. a), ale art. 17 lit. c) și ale art. 41 alin. 2 lit. a) din Decretul nr. 367/1971, invocată de inculpatul Gânguț Gheorghe în Dosarul nr. 14.855/1994 al Judecătoriei Bacău.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 5 decembrie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 111 din 8 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Gânguț Gheorghe împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 125 din 5 decembrie 1995.

Dezbaterile au avut loc în sesiunea publică din 1 octombrie 1996, fiind consacrate în încheierea din aceeași dată,

Considerentele avute în vedere au fost, în esență, următoarele: între dreptul la liberă asociere, prevăzut în art. 37 alin. (1) din Constituție, și comerțul cu arme de vânătoare nu este o legătură nemijlocită și necesară ce ar implica, în mod inevitabil, liberalizarea comerțului cu astfel de arme ca o consecință a libertății de asociere în domeniul vânătorii; interese de ordin public pot justifica reglementarea strictă a comerțului cu arme, inclusiv cu arme de vânătoare, iar dreptul de asociere se poate exercita numai cu respectarea legii și nu împotriva ei.

Potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. Considerentele din aceste decizii și, implicit, soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în cauza de față, deoarece nu a intervenit nici un element nou care să justifice schimbarea practicii pe care au consacrat-o.

Referitor la art. 10 din Legea nr. 26/1976, ce face, de asemenea, obiectul excepției, se constată, din conținutul acesteia, că se referă la alin. 3 al acestui articol, care prevede posibilitatea dării în folosință a fondurilor de vânătoare pe o perioadă de cel puțin 10 ani unităților Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi.

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate să privească numai dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei.

Astfel cum s-a mai arătat, Gânguț Gheorghe a fost trimis în judecată în baza art. 279 alin. 2 din Codul penal, dispoziții ce nu au nici o legătură cu prevederile art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976 ce fac obiectul excepției, situație în care excepția este vădit nefondată și sub acest aspect.

când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 octombrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 125 din 5 decembrie 1995, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, precum și pe cele ale art. 9 lit. a), ale art. 17 lit. c) și ale art. 41 alin. 2 lit. a) din Decretul nr. 367/1971, invocată de inculpatul Gânguț Gheorghe în Dosarul

nr. 14.855/1994 al Judecătorei Bacău. Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că, prin Decizia nr. 29 din 29 martie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 118 din 21 noiembrie 1995, Curtea a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și 17 din Decretul nr. 367/1971. Totodată, s-a mai constatat că prevederile art. 41 alin. 2 lit. a) din același decret au mai făcut obiectul controlului Curții, care, prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993, definitivă prin nerecurare, a respins, de asemenea, ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate. Întrucât, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor și cum de la pronunțarea deciziilor susmenționate nu a intervenit nici un element nou care să justifice schimbarea practicii, soluția adoptată a fost aceeași. Cu privire la art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, care reglementează posibilitatea dării în folosință a fondurilor de vânatoare pe o perioadă de cel puțin 10 ani unităților Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, s-a reținut că excepția este vădit nefondată și sub acest aspect, deoarece prevederile sale, ca de altfel și celelalte texte criticate din Decretul nr. 367/1971, nu se referă la nici una dintre dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei în sensul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. În speță, autorul excepției a fost trimis în judecată în baza art. 279 alin. 2 din Codul penal, deoarece, după excluderea sa din cadrul A.J.V.P.S. Bacău, a refuzat să depună, la termenul stabilit, arma de vânatoare la organele competente.

Împotriva Deciziei nr. 125 din 5 decembrie 1995, Gânguț Gheorghe a declarat recurs invocând următoarele motive:

— Prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993, Curtea Constituțională a fost de acord cu excepția de neconstituționalitate a art. 9 lit. a) și a art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, precum și a art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, ca fiind contrare prevederilor art. 37 din Constituție, așa cum a opinat și Tribunalul Bacău în Încheierea din 12 noiembrie 1992 prin care a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate. Recurentul afirmă că Tribunalul Bacău, prin Sentința civilă nr. 31 din 18 martie 1993, a desființat decizia Inspectoratului de Poliție Bacău, de anulare a permisului de portarmă, restabilindu-i dreptul de a deține arma de vânatoare, situație în care refuzul său de a preda arma de vânatoare a fost justificat de o hotărâre judecătorească, de unde concluzia că acesta nu i-a fost anulat și nici retras, așa cum se reține prin Decizia Curții Constituționale nr. 125/1995.

— Prin dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 60 din 7 iunie 1995, după ce la pct. 1 se respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, la pct. 2 se constată că nu există concordanță între prevederile constituționale și cadrul legislativ privind vânatoarea, regimul juridic al armelor de vânatoare și dreptul de asociere, făcându-se apel la Parlamentul României pentru a se elabora un nou cadru legislativ în domeniu.

— Prin Legea nr. 126 din 27 decembrie 1995 s-a abrogat Decretul nr. 367/1971 și aceasta ar constitui un motiv de schimbare a practicii Curții Constituționale în materie.

Întrucât soluționarea excepției s-a făcut în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citirea părților, după declararea recursului s-au solicitat punctele de vedere, conform art. 24 alin. (3) din aceeași lege, ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea

nr. 47/1992, aceasta poate să privească numai dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei; or, în speță, inculpatul a fost trimis în judecată în baza art. 279 alin. 2 din Codul penal, astfel încât obiecțiunea acestuia este irelevantă pentru soluționarea dosarului de către instanța judecătorească. De asemenea, se arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 lit. a), ale art. 17 lit. c) și ale art. 41 alin. 1 și 2 din Decretul nr. 367/1971, precum și cele ale art. 10 din Legea nr. 26/1976 este neîntemeiată și pe fond, întrucât nici una dintre aceste dispoziții nu contravine Constituției. În ceea ce privește dreptul la liberă asociere prevăzut în art. 37 alin. (1) din legea fundamentală și invocat în sprijinul excepției de neconstituționalitate, se precizează că între libertatea de asociere în domeniul vânătorii și liberalizarea comerțului cu arme de vânatoare nu există o legătură nemijlocită și că libertatea vânătorilor de a se asocia în organizații proprii nu are drept consecință necesară liberalizarea comerțului cu arme în beneficiul acestor asociații. Se invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 13 ianuarie 1993, definitivă prin nerecurare, și Decizia nr. 29 din 29 martie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 118 din 21 noiembrie 1995. În încheiere, sunt caracterizate ca inexacte afirmațiile făcute de recurent, în sensul că și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993, ar fi ajuns la concluzia că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și că Decretul nr. 367/1971 a fost abrogat prin Legea nr. 126 din 27 noiembrie 1995.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului și raportul întocmit de judecătorul-raportor, reține:

Primul motiv de recurs, prin care se afirmă că în Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 1993 Curtea Constituțională „a fost de acord cu susținerea de neconstituționalitate a art. 9 lit. a) și a art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, precum și a art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, ca fiind contrare prevederilor art. 37 din Constituție”, nu poate fi primit și urmează a fi respins, deoarece, prin decizia menționată, nu au fost reținute ca neconstituționale aceste dispoziții.

Argumentele recurentului, în sensul că refuzul său de a depune arma a fost justificat de o hotărâre judecătorească și că permisul nu i-a fost anulat sau retras, astfel cum s-a reținut prin decizia completului de fond, reprezintă o problemă de interpretare și de aplicare a legii, de competență exclusivă a instanțelor judecătorești și care nu poate face obiectul contenciosului constituțional.

Cel de-al doilea motiv, prin care se susține că în dispozitivul Deciziei nr. 60 din 7 iunie 1995 Curtea Constituțională a constatat o neconcordanță între prevederile constituționale și cadrul legislativ actual privind vânatoarea, regimul juridic al armelor de vânatoare și dreptul de asociere, este, de asemenea, neîntemeiat, întrucât apelul adresat legiuitorului are numai semnificația unei semnalări în vederea revizuirii reglementărilor din acest domeniu, ceea ce s-a și realizat prin adoptarea legilor nr. 17/1996 și nr. 103/1996.

Nici ultimul motiv de recurs, potrivit căruia, prin Legea nr. 126 din 27 decembrie 1995 privind regimul materiilor explozive, s-ar fi abrogat în întregime Decretul nr. 367/1971, nu este întemeiat, deoarece prin art. 40 din legea respectivă au fost abrogate expres numai dispozițiile referitoare la materiile explozive.

Ulterior, prin Legea nr. 17 din 2 aprilie 1996 privind regimul armelor de foc și al munițiilor și prin Legea nr. 103 din 23 septembrie 1996 privind statutul cinegatic și posesia

vânatului, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 11 aprilie 1996 și, respectiv, nr. 235 din 27 septembrie 1996, s-au adoptat noi reglementări în aceste materii, iar dispozițiile Decretului nr. 367/1971, precum și cele ale Legii nr. 26/1976 au fost abrogate.

Recurentul, prin cererea din 25 iunie 1996, arată că, prin Legea nr. 17/1996, dreptul de a deține, de a purta și de a folosi arme de vânătoare se acordă și membrilor asociațiilor de vânători sportivi legal constituite, cum este aceea din care face și el parte, astfel încât, implicit, aceasta ar presupune că prevederile Decretului nr. 367/1971 ar fi fost neconstituționale. Susținerea nu poate fi primită, întrucât singura concluzie ce se poate deduce din abrogarea Decretului nr. 367/1971 o constituie faptul că, în prezent, excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 9 lit. a), ale art. 17 lit. c) și ale art. 41 alin. 2 lit. a) este lipsită de

Având în vedere considerentele expuse, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și pe cele ale art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Gânguț Gheorghe împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 125 din 5 decembrie 1995. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 8 octombrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29*)

din 13 martie 1996

Costică Bulai	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, având în vedere actele dosarului, reține următoarele:

Societatea Comercială „Decebal” — S.A. Deva a chemat în judecată Consiliul Local Pui și pe Tintelecan Vintilă, pentru transmiterea unui spațiu comercial, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995.

Litigiul face obiectul Dosarului nr. 5.590/1995 al Judecătoriei Petroșani. Tintelecan Vintilă și Tintelecan Emilia, introdusă în cauză de către instanță, au invocat excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995. În motivarea excepției, pârâții susțin că art. 1 alin. (2) din hotărârea respectivă este neconstituțional, deoarece, în principal, actul normativ se referă la spații comerciale, în timp ce spațiul în litigiu nu a avut vreodată această destinație.

Judecătoria Petroșani, prin Încheierea din 7 februarie 1996, a dispus suspendarea judecării și a sesizat Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției, opinând că Hotărârea Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995 este conformă cu dispozițiile Constituției României.

CURTEA,

luând act de excepția de neconstituționalitate invocată de Tintelecan Vintilă și de Tintelecan Emilia în fața

obiect. Această caracterizare privește și invocarea, prin aceeași excepție, a neconstituționalității art. 10 alin. 3 din Legea nr. 26/1976, care, de asemenea, a fost abrogat. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate numai o dispoziție legală în vigoare, așa cum rezultă din deciziile nr. 14 și 15 din 10 martie 1993, definitive prin nerecurare, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 18 mai 1993, din Decizia nr. 26 din 19 mai 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 125 din 16 noiembrie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 10 februarie 1995, și din Decizia nr. 62 din 1 iunie 1994, definitivă prin Decizia nr. 122 din 16 noiembrie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 23 ianuarie 1995.

Judecătoria Petroșani, de Încheierea de sesizare din 7 februarie 1996, de raportul întocmit de judecătorul desemnat în acest scop și având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că aceasta se referă la Hotărârea Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995. Cu privire la competența Curții de a soluționa excepția invocată, este de menționat că prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 1994, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 10 martie 1994, și prin Decizia nr. 89 din 3 octombrie 1994, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, Curtea a statuat că nu intră în competența sa verificarea constituționalității hotărârilor Guvernului, asupra legalității acestora urmând a se pronunța instanțele judecătorești, în esență, pentru următoarele motive:

— atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ menționate în art. 144 lit. c) din Constituție, care se referă doar la controlul constituționalității „legilor și a ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992;

— termenul *lege* privește actul legislativ adoptat de Parlament și promulgat de Președintele României, iar termenul *ordonanță*, actul adoptat pe baza unei delegări legislative;

— hotărârile Guvernului pot fi atacate doar în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

Aceste considerente care fundamentează deciziile sus-amintite, consacrate în practica jurisdicțională a Curții

Constituționale, subzistă și în speța de față, întrucât nu există nici un element nou care să le infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor. De aceea excepția urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995, invocată de Tintelecan Vintilă și de Tintelecan Emilia în Dosarul nr. 5.590/1995 al Judecătoriei Petroșani.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 13 martie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126

din 22 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Tintelecan Vintilă împotriva Deciziei nr. 29 din 13 martie 1996, prin care Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995.

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din 15 octombrie 1996, în prezența reprezentantului Ministerului Public, în absența părților, legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 22 octombrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pentru aceste considerente și în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A. c) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca tardiv recursul declarat de Tintelecan Vintilă împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 29 din 13 martie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 22 octombrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92*)

din 11 septembrie 1996

Ioan Deleanu — președinte
 Lucian Stângu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 1996, pronunțată în Dosarul nr. 758/1996, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, invocată de Garda financiară Teleorman. În susținerea excepției se arată că dispozițiile procedurale menționate, care stabilesc că încheierile de strămutare nu sunt supuse nici unei căi de atac, contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare al părților și la liberul acces la justiție.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă fiind în concordanță cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, reține:

Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

Art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă prevede: „Hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă nici unei căi de atac. Ea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează să fie păstrate“.

Într-adevăr, art. 21 din Constituție stabilește accesul liber la justiție, dar acesta presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se îndeplinește. Accesul liber la justiție nu înseamnă însă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege — apel, recurs etc. —, deoarece căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor. Prin lege

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, ridicată de Garda financiară Teleorman, în Dosarul nr. 758/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 11 septembrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 75
din 12 noiembrie 1996

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Deleanu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Virgil Firuleasa — procuror
Georgeta Panoviciu — magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea contestației în anulare, formulată, în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, de domnul Duță N. Marin împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 34 din 26 septembrie 1996, de respingere a contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României. În finalul cererii se solicită recuzarea unui judecător care face parte din completul de judecată al Curții Constituționale.

Curtea a decis soluționarea prezentei contestații fără citarea contestatorului, potrivit procedurii legale referitoare la soluționarea contestării candidaturilor la funcția de Președinte al României, având în vedere caracterul său de incident procedural în cadrul contenciosului electoral și ținând seama de cerința legală a rezolvării litigiilor în domeniul electoral cu respectarea termenelor prevăzute de lege, conform prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992. De aceea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că prevederile art. 85 și următoarele din Codul de procedură civilă, referitoare la citarea sau înfățișarea părților, sunt incompatibile cu procedura juridică de soluționare a contestației de față. La soluționarea cererii de recuzare s-au avut în vedere prevederile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la art. 16 din Legea nr. 47/1992.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În contestație se cere anularea hotărârii atacate pe această cale, întrucât judecata s-a făcut fără citarea contestatorului, considerându-se că sunt incidente prevederile art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, conform cărora hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare când procedura de chemare a părții nu a fost îndeplinită potrivit cerințelor legii, iar acest motiv nu a putut fi invocat pe căile ordinare de atac.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și pe cele ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca lipsită de obiect contestația în anulare formulată de domnul Duță N. Marin împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 34 din 26 septembrie 1996.

Decizia este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Contestatorul critică Hotărârea Curții Constituționale nr. 34 din 26 septembrie 1996, arătând că nu este de acord cu conexasarea contestației sale, ce a format obiectul Dosarului nr. 232D/1996, la Dosarul nr. 229D/1996.

De asemenea, solicită recuzarea domnului judecător Romul Petru Vonica, care a făcut parte din Comisia parlamentară de anchetă privind actele de corupție și a cercetat pe prefectul Bălănoiu Nicolae.

Procurorul, având cuvântul, apreciază cererea de recuzare ca neîntemeiată și solicită respingerea ei. De asemenea, arată că, ținând seama de dispozițiile legale aplicabile contenciosului electoral președințial, contestația în anulare este inadmisibilă.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația în anulare, constată, cu opinia separată a unui judecător, că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

În opinia separată se arată că, deoarece, față de dispozițiile constituționale și legale, jurisdicția constituțională nu include și căile extraordinare de atac, iar în acest domeniu nu sunt aplicabile dispozițiile procedurale civile, cererii de față îi sunt aplicabile dispozițiile constituționale și legale privitoare la rezolvarea petițiilor. Ca atare, rezolvarea acestora prin proceduri juridictionale este contrară Constituției și dispozițiilor legale în materie.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992, ale art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, Curtea reține următoarele:

Cât privește recuzarea domnului judecător Romul Petru Vonica, Curtea constată că nu există nici unul dintre motivele prevăzute în art. 27 din Codul de procedură civilă.

Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 74 din 8 noiembrie 1996, confirmând rezultatele alegerilor președințiale la primul tur de scrutin, a luat astfel act de voința corpului electoral de a păstra în cel de-al doilea tur de scrutin și candidatura domnului Ion Iliescu. În aceste condiții, orice contestație care, direct sau indirect, ar viza infirmarea înregistrării candidaturii la alegerile președințiale pentru al doilea tur de scrutin este lipsită de orice justificare.

Magistrat-asistent,
Georgeta Panoviciu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 23/1991
privind înființarea Regiei Autonome a Petrolului „Petrom” București****Guvernul României hotărăște :**

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 23/1991 privind înființarea Regiei Autonome a Petrolului „Petrom” București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 17 ianuarie 1991, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Regia Autonomă a Petrolului „Petrom” București are ca obiect principal de activitate:

— exploatarea, gestionarea și descoperirea zăcămintelor de petrol și gaze de pe uscat și din platoul continental al Mării Negre, cu excepția zăcămintelor de gaze aflate în gestiunea și exploatarea Regiei Autonome a Gazelor Naturale „Romgaz” — Mediaș; transportul și comercializarea produselor rezultate și ale altor produse petroliere, prin stații proprii; forajul sondelor; cercetări și proiectări, lucrări de construcții-montaj, de întreținere și reparații utilaje, scule și echipamente, lucrări de intervenții, punere în producție și reparații sonde, investigații geologice și geofizice, lucrări și tehnologii specifice; importul și exportul de produse, utilaje, echipamente și tehnologii; colaborarea economică, tehnico-științifică și executarea de lucrări în străinătate în domeniul său de activitate; aprovizionarea tehnico-materială, transport propriu auto, naval și aerian, de persoane și materiale pentru operațiuni tehnologice și lucrări specifice; activitate medicală și socială pentru salariații proprii.”

2. Articolul 3 din Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Autonome a Petrolului „Petrom” București va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Regia Autonomă a Petrolului „Petrom” București are următorul obiect de activitate:

— exploatarea, gestionarea și descoperirea zăcămintelor de petrol și gaze de pe uscat și din platoul continental al Mării Negre, cu excepția zăcămintelor de gaze aflate în gestiunea și exploatarea Regiei Autonome a Gazelor Naturale „Romgaz” — Mediaș; transportul și comercializarea produselor rezultate și ale altor produse petroliere, prin stații proprii; forajul sondelor; cercetări și proiectări, lucrări de construcții-montaj, de întreținere și reparații utilaje, scule și echipamente, lucrări de intervenții, punere în producție și reparații sonde, investigații geologice și geofizice, lucrări și tehnologii specifice; importul și exportul de produse, utilaje, echipamente și tehnologii; colaborarea economică, tehnico-științifică și executarea de lucrări în străinătate în domeniul său de activitate; aprovizionarea tehnico-materială, transport propriu auto, naval și aerian, de persoane și materiale pentru operațiuni tehnologice și lucrări specifice; activitate medicală și socială pentru salariații proprii.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 23/1991 privind înființarea Regiei Autonome a Petrolului „Petrom” București, cu modificările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIUContrasemnează:

p. Ministrul industriilor,

Constantin Dicu,

secretar de stat

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 15 noiembrie 1996.
Nr. 1.184.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.